

Arrest

nr. 302 778 van 6 maart 2024
in de zaak RvV X / VIII

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. DAGYARAN
Dageraadstraat 44
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 juni 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 mei 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 november 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 januari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat D. DAGYARAN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 24 oktober 2021 toe op het Belgische grondgebied en diende op 25 oktober 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 11 mei 2023 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan op 15 mei 2023 per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(...)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een staatsburger van Afghanistan en bent u afkomstig van het dorp Sarakhail, in het district Alasay, provincie Kapisa.

U was van begin 1398 tot eind 1399 (stemt overeen met maart 2019 tot ongeveer februari 2021) werkzaam als bewaker voor de districtschef van Alasay, genaamd N.(...) S.(...). Ongeveer een jaar voor uw vertrek was u betrokken geraakt bij een gevecht in de bazaar. U was daar aanwezig met de districtschef en bracht hem in veiligheid. Sindsdien vingen uw problemen met de taliban aan. Uw familie werd ook lastiggevalen door de taliban. Uw vader en uw broers werden herhaaldelijk geslagen. U werd door de taliban bestempeld als een spion. U ontving ook enkele dreigbrieven van de taliban waarin ze eisten dat u zou stoppen met uw werkzaamheden.

U verliet Afghanistan in de winter van 2020. Via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Noord-Macedonië, Servië, Bosnië-Herzegovina, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk reisde u naar België waar u op 24 oktober 2021 aankwam na een reis van ongeveer zesentwintig maanden. U diende in België een verzoek om internationale bescherming in op 25 oktober 2021.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te zullen worden door de taliban.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u kopieën van de volgende documenten voor: uw taskara, een dreigbrief van de taliban, enkele foto's van uw broer die verwondingen opliep nadat hij geslagen werd door de taliban, enkele documenten om uw job als bewaker te staven en de enveloppe waarin uw documenten verstuurd werden.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Omwille van volgende redenen dient te worden besloten dat de door u aangehaalde asielmotieven weinig geloofwaardig zijn.

Vooreerst dient te worden aangestipt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw werkzaamheden als bewaker voor de districtschef van Alasay. Uw verklaringen over uw job zijn immers uitermate vaag en oppervlakkig, alsook schetst u een vreemde gang van zaken aangaande uw werkactiviteiten, hetgeen uw geloofwaardigheid in ernstige mate ondermijnt. Gevraagd naar uw werkzaamheden, stelt u louter van begin 1398 tot 1399 als bewaker te hebben gewerkt en vervolgens problemen te hebben gekregen (notities van het persoonlijk onderhoud, d.d. 25/03/2022, CGVS, p. 3). Gepeild naar hoe u als bewaker kon beginnen, antwoordt u vaagweg dat u via uw vriend H.(...) vernomen had dat men mensen nodig had (CGVS, p. 3). Vervolgens gevraagd naar wat u moest doen om in dienst genomen te worden, stelt u dat de districtschef een kennis was die nabij uw dorp woonde, uw vader en uw neven kende, en u aldus vertrouwde (CGVS, p. 3). Het roept echter heel wat vragen op dat u zonder enige opleiding te volgen aan de slag kon gaan als bewaker (CGVS, p. 4). Op basis van de door u neergelegde badge blijkt immers dat u aangesloten was bij de politie en zelfs de rang van tweede luitenant had, waardoor het vreemd is dat u geen enkele opleiding zou hebben genoten. Te meer daar u verklaarde slechts tot het negende jaar naar school te zijn geweest (CGVS, p. 2), terwijl op basis van de beschikbare informatie blijkt dat voor een rang van saran (luitenant) twaalf jaar onderwijs vereist is. Dat u louter op basis van vertrouwen zou zijn aangesteld, zonder hierbij enige opleiding te hebben gekregen, doet dan ook de nodige vragen oproepen. Bovendien overtuigen ook uw verklaringen over uw activiteiten als bewaker allermindst. U stelt vaagweg gevochten te hebben in de bazaar, steeds de districtschef te moeten begeleiden waar hij heen ging en mensen moest binnen laten (CGVS, p. 4). Het is echter merkwaardig – wanneer gevraagd wordt naar waar u zo allemaal heen ging met de districtschef – u hem louter diende te begeleiden naar de bazaar, zijn dorp of zijn eigen huis (CGVS, p. 5). Dat hij toen, naast een konvooi van het leger dat hem dan begeleidde, enkel privépersonen zou hebben aangewend om zich buiten het district Alasay te begeven en in die twee jaar nooit een beroep op u deed, toch een tweede luitenant bij de politie, is opmerkelijk (CGVS, p. 5). Voorts kan u amper weergeven wie u zoal bij de districtschef diende binnen te laten. U blijft uitermate vaag en stelt de deur te hebben open gedaan voor veel maliks en ouderlingen van het dorp, terwijl er geen andere districtscheefs op bezoek zouden zijn geweest (CGVS, p. 5). Dit is weinig aannemelijk, gezien u toch twee jaar voor deze hoge functionaris zou hebben gewerkt. Evenmin kan u de namen weergeven van de districtshoofden van de nabijgelegen districten, hetgeen eveneens de nodige vragen doet

oproepen (CGVS, p. 5). U enkele namen voorgelegd, zoals Z. R. K., die districtschef van Tagab was in februari 2018, of A. S. S., die de politiewoordvoerder van de provincie Kapisa was in de periode van oktober 2019 tot april 2020, weet u niet te zeggen wie deze personen zijn (CGVS, p. 5). Het is dan ook vreemd dat deze namen u niets zeggen, terwijl u bewaker was van de districtschef gedurende twee jaar. Uw vage en oppervlakkige antwoorden aangaande uw tewerkstelling geven uw verklaringen dan ook een weinig doorleef karakter. Gelet op bovenstaande vaststellingen kan u geenszins overtuigen als bewaker van N. S., de districtschef van Alasay, tewerkgesteld te zijn geweest.

Dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw werkzaamheden als bewaker voor de districtschef, blijkt voorts nog uit uw gebrekkige kennis over andere belangrijke figuren van uw regio. Verwacht mag worden dat u, die bewaker was van de districtschef, enige kennis heeft van de hoogwaardigheidsbekleders uit uw regio. Dat u vervolgens niet kan duiden wie de districtschef was van Tagab of Nijrab mag verbazen (CGVS, p. 5). Zo blijkt in de periode waarin u als bewaker werkzaam was, verwezen te worden naar de districtschef van Nijrab als zijnde A. Q. M. Verder zegt de naam M. N. S. u niets (CGVS, p. 6), terwijl op basis van de beschikbare informatie toch al zeker gewag wordt gemaakt van de periode van juli 2018 tot januari 2019 waarin hij politiechef was van het district Tagab, hetgeen aldus kort voor uw aanstelling is. Ook de naam N. M. zei u niets (CGVS, p. 6). Hij blijkt de schaduwgouverneur van de taliban te zijn voor de provincie Kapisa. U wist echter niet wie deze functie vervulde (CGVS, p. 6). Ook I. kent u niet (CGVS, p. 6). Nochtans is hij de schaduwdistrictschef van de taliban voor het district Tagab. Dat u bovenstaande namen nimmer gehoord heeft, noch enige notie heeft van deze personen of niet weet wie die functies bemanden, terwijl ze volgens de beschikbare informatie aangesteld waren in de periode dat u werkzaam was als bewaker van de districtschef, mag dan ook verbazen. Te meer daar van een bewaker bij de politie toch mag worden aangenomen dat die de andere functionarissen, maar zeker ook hun rechtstreekse vijanden zou kennen.

Daar waar u vervolgens verklaart dat er heel veel talibancommandanten zijn gearresteerd in de periode dat u bewaker was, slaagt u er slechts in drie talibanleden te benoemen waarvan er twee omkwamen en een werd gearresteerd (CGVS, p. 6). Frappant is dat u bij deze personen amper tot geen informatie weet te geven. Hoewel u aangeeft dat L. zou zijn omgekomen weet u enkel dat hij een commandant was die, logischerwijs, aan anderen het bevel gaf om te vechten (CGVS, p. 5). Gevraagd naar meer informatie over deze commandant, geeft u aan niets meer te weten. Over J. K. kan u dan weer enkel aangeven dat hij zwaarlijvig was, een lange baard had en achter de aanval op de bazaar zat (CGVS, p. 5-6). Aangezien het hier de weinige talibs betreft van wie u weet dat ze gearresteerd of gedood werden, mag worden verwacht dat u enige informatie over deze personen zou kunnen geven. Ook wanneer u een operatie beschrijft op een huwelijksfeest waar er talibancommandanten werden gearresteerd, kan u niet zeggen wie er uiteindelijk gearresteerd werd en noemt u twee namen die u eerder reeds genoemd had als zijnde personen die konden ontkomen (CGVS, p. 11). Ook bij het gevecht in de bazaar, waarbij u stelde dat veel commandanten van het leger werden geraakt, kan u slechts een commandant, meer specifiek q. N., bij naam noemen (CGVS, p. 15, p. 16). Uw gebrekkige kennis over andere belangrijke figuren rondom de districtschef, alsook bij de incidenten waarvan u zelf getuige was of aan deelnam, plaatst uw bewering als zijnde dat u bewaker was van de districtschef verder op de helling.

Dat u enkele documenten neerlegt ter staving van uw job als bewaker bij de districtschef, kan hier geen nieuw licht op doen schijnen. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om plausibele verklaringen kracht bij te zetten. Daar is hier allerm minst sprake van. Bovendien werd de door u neergelegde badge reeds aangehaald om de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen aan te tonen. Op zichzelf vermogen zulke documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig relaas te herstellen. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt bovendien dat veel valse en vervalste Afghaanse documenten door de hoge graad aan corruptie in uw land van herkomst tegen betaling te verkrijgen zijn. Hierdoor hebben Afghaanse documenten slechts een zeer beperkte bewijswaarde. Er kan dan ook geen waarde worden toegeschreven aan de documenten ter ondersteuning van uw job. Het betreft bovendien louter kopieën, waardoor de echtheid van deze documenten sowieso niet kan worden nagegaan. Overigens kan nog worden aangestipt dat het vreemd is dat u er niet in slaagt enige foto om uw werkzaamheden te staven, kan neerleggen (CGVS, p. 5).

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan er dan ook het minste geloof worden gehecht aan uw bewering als bewaker voor de districtschef van Alasay te hebben gewerkt. Aangezien u uw vervolgingsfeiten koppelt aan uw werkzaamheden als bewaker, kan dan ook hier geen geloof aan worden gehecht. Dit wordt versterkt door de vaststelling dat u incoherente verklaringen aflegt aangaande uw vervolgingsfeiten.

Vooreerst kan gewezen worden op uw gebrekkige kennis en de incoherenties wat betreft de dreigbrieven die u ontving van de taliban. Om de bedreigingen van de taliban te staven, legt u een dreigbrief neer. Hierbij dient te worden aangestipt dat u A.(...) A.(...) H.(...), de persoon die deze brief ondertekende als verantwoordelijke van de militaire commissie van Kapisa, niet kent (CGVS, p. 8). Vervolgens dient te worden opgemerkt dat de datum op deze brief, meer bepaald 20/12/1442 (hetgeen overeenstemt met 30 juli 2021), niet rijmt met uw verklaringen deze dreigbrief een maand voor uw vertrek, meer specifiek in

jaddi of hout 1399 (hetgeen overeenstemt met december 2020 of februari 2021) te hebben ontvangen (CGVS, p. 7). Dit betekent aldus dat u de dreigbrief na uw vertrek zou moeten hebben ontvangen. Geconfronteerd met deze incoherentie, stelt u dat de brief een kopie betreft daar de taliban geen originelen verstuurd (CGVS, p. 8). Erop gewezen dat dit geen verschil mag uitmaken, stelt u dat deze mensen ongeschoold zijn (CGVS, p. 9). Dit is frappant daar de brief in duidelijk leesbaar Pashtou is opgesteld, waardoor uw bewering geen stand houdt. Dit vergoelijkt bovenstaande incoherentie geenszins. Verder bent u niet eenduidig over het aantal brieven dat u ontvangen heeft van de taliban. U verklaart immers in totaal drie brieven te hebben ontvangen, en de derde brief te hebben neergelegd (CGVS, p. 12). U verklaart een eerste brief te hebben ontvangen ongeveer twee maand nadat u uw job aanving, om vervolgens twaalf maanden na de start van uw werkzaamheden een tweede brief te ontvangen en uiteindelijk een derde brief na uw vertrek te hebben gekregen (CGVS, p. 13). Geconfronteerd met uw oorspronkelijke verklaringen de brief een maand voor uw vertrek te hebben ontvangen, wijzigt u uw verklaringen en stelt u plots dat er vier brieven werden afgeleverd (CGVS, p. 13). U voegt er aan toe dat u de derde brief een maand voor uw vertrek ontving, om dan na uw vertrek nogmaals exact dezelfde brief te hebben ontvangen, maar niet goed naar de datum te hebben gekeken, waardoor u zich eerder vergist had (CGVS, p. 13). Dat u in Bosnië geslagen werd op uw hoofd, en hierdoor moeilijkheden ervaarde, staft u generlei (CGVS, p. 13, p. 16). U bent immers niet naar een dokter gestapt, noch beschikt u over enig medisch attest (CGVS, p. 16), waardoor uw gebrekkige verklaringen niet toe te schrijven kunnen zijn aan eventuele problemen die u in Bosnië ondervond. Het vermoeden ontstaat dan ook dat u uw verklaringen aanpast naargelang de vraagstelling, gelet op de verschillende incoherenties in uw verklaringen. Hierop gewezen, stelt u zowel Pashai als Pashtou te spreken, waardoor u hier soms in vastgeraakt (CGVS, p. 15). Dit kan niet worden gevolgd. Uw verklaringen zijn niet alleen onderling incoherent, ook stemmen deze niet overeen met de door u neergelegde documenten, zoals reeds eerder is gebleken. Verwacht kan worden dat u eenduidig bent over de vervolgingsfeiten die u te beurt vielen. Voorts wordt er in de door u neerlegde brief nergens verwezen naar eerdere waarschuwingen van de taliban, hetgeen frappant is. Dat u allerm minst coherente verklaringen aflegt over deze dreigbrieven, doet ernstig afbreuk aan de door u voorgestelde feiten.

Tot slot kan nog worden opgemerkt dat uw houding niet in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging. Nadat u een eerste dreigbrief ontving, deed u immers niets. U vergoelijkt uw nalatende houding door te stellen dat de taliban uw familie nog niet lastig vielen, u uw job nog maar net gestart was en u van uw land hield (CGVS, p. 12). Nochtans werd toen reeds vermeld dat u problemen zou krijgen als u niet zou ingaan op de eis van de taliban om te stoppen met uw job (CGVS, p. 12). Dat u geen enkele voorzorgsmaatregel nam en niets ondernam, gezien de dreiging, is weinig plausibel in de Afghaanse context en ondermijnt de ernst van uw vermeende vrees. Verder is het niet geloofwaardig dat de districtschef aan wie u vertelde over de dreigbrieven, ook na de tweede brief stelde dat er geen gevaar was (CGVS, p. 13). Uw nalatende houding doet dan ook de nodige vragen oproepen. Indien uw leven daadwerkelijk in gevaar was, kan worden verwacht dat u de dreigbrieven serieus zou hebben genomen en een oplossing trachtte te zoeken, hetgeen u, noch de districtschef deed. Bovenstaande vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw vervolgingsfeiten in ernstige mate.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat de door u aangebrachte elementen niet aannemelijk zijn. Een vrees voor vervolging omwille van deze feiten kan bijgevolg niet worden aangenomen.

Uit al het voorgaande blijkt dat u niet hebt aangetoond dat er wat u betreft een vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Conventie van Genève, noch dat er een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden

met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan. Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden vnl. plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari - 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de periode januari-november 2022 telde UNOCHA 32.400 nieuwe IDP's (zie <https://reliefweb.int/report/afghanistan/afghanistan-snapshot-population-movements-januarnovember-2022-23-november-2022>). Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst. In 2022 keerden volgens UNHCR 232.306 ontheemden terug naar hun plaats van herkomst <https://data.unhcr.org/ar/documents/details/98450>.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige

analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en

bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen - zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting -, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf,

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabu_I_Citry_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf)

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afgaanse overheid was voor de machtsvername door de taliban zeer

donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/Lib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf,

EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd

door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De overige door u voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande appreciatie te wijzigen. Documenten hebben immers slechts bewijswaarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is. Uw taskara is een loutere aanwijzing van uw identiteit. In de kantlijn kan hierbij nog worden onderstreept dat uw verklaringen over uw taskara niet overtuigen. U stelt immers dat uw taskara in Griekenland door de politie werd ontnomen, waarna uw vader een nieuwe taskara voor u heeft aangevraagd (CGVS, p. 7). Dit blijkt echter niet uit de door u neergelegde taskara, daar zowel de datum van afgifte als het boeknummer verwijst naar het jaar 1400, hetgeen betekent dat u pas in 1400 werd geregistreerd. Indien u eerder een andere taskara zou hebben aangevraagd, zou bij het boeknummer een eerder jaartal vermeld moeten staan, hetgeen niet het geval is. Er wordt dan ook sterk getwijfeld aan de authenticiteit van uw taskara, sowieso een kopie waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Wat betreft de foto's waarover u verklaart dat dit uw broer is die werd geslagen door de taliban en hier een gebroken hand aan overhield (CGVS, p. 16), dient te worden aangestipt dat u niet aantoonst dat de persoon op de foto's uw broer betreft. Daarenboven toont een foto niet aan in welke omstandigheden deze persoon zijn verwondingen zou hebben opgelopen, noch dat dit door toedoen van de taliban zou zijn geweest. Bovendien kan dit in scène zijn gezet om uw verklaringen kracht bij te zetten. De enveloppe waarin u uw documenten verstuurd heeft, zegt niets over uw asielmotieven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. (...)

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Verzoeker volhardt in zijn middel dat hij als persoonlijke bodyguard van de districtschef werd aangeworven op basis van vertrouwen en omdat hij de familie kende. Omdat hij slechts een jongvolwassene was, zo vervolgt hij, kende hij niet alle persoonlijkheden, zoals de woordvoerder van de politie en was hij niet actief in het politieke en maatschappelijke leven.

Onder verwijzing naar zijn verklaringen ter gelegenheid van het persoonlijk onderhoud stelt verzoeker dat hij meewerkte en verschillende namen noemde van talibanleden die tijdens zijn periode van tewerkstelling werden gearresteerd en vermoord, waardoor volgens hem het argument niet kan worden aanvaard dat hij slechts over een gebrekkige kennis zou beschikken.

Met betrekking tot de neergelegde dreigbrief bevestigt verzoeker thans dat hij drie dreigbrieven heeft ontvangen, waarvan de laatste nadat hij Afghanistan reeds had verlaten. Verzoeker verwijt de commissaris-generaal de situatie van verzoeker niet te contextualiseren door geen rekening te houden met het 'ballingschap' van verzoeker en zijn geheugenproblemen. Volgens verzoeker blijkt uit onderzoek dat, indien iemand vaak wordt geïnterviewd over een bepaalde gebeurtenis, de verklaringen niet altijd consistent zijn en hij wijst erop dat hij aan een ernstige depressie lijdt.

Vervolgens citeert verzoeker de lijst van risicoprofielen uit de EUAA *Country Guidance* van april 2022 en beweert dat het duidelijk is dat hij nood heeft aan internationale bescherming.

Tevens stipt verzoeker aan dat uit het algemeen Ambtsbericht over Afghanistan van maart 2022 blijkt dat er aanwijzingen zijn dat terugkeerders uit Europa met geweld worden geconfronteerd.

Vervolgens gaat verzoeker in op zijn verwestering. Hij beweert Afghanistan reeds sinds 2020 te hebben verlaten, dat hij zich anders is beginnen te gedragen en te kleden en naar westerse muziek luistert en dat de taliban sterk gekant zijn tegen deze europeanisering die een bijkomend risico op vervolging met zich brengt omdat verzoeker omwille van deze westerse gedragingen als 'ongelovige' zou worden bestempeld. In dit verband verwijst verzoeker naar de UNHCR *Eligibility Guidelines* van 2018, naar het rapport van Nansen van 2021 inzake de beschermingsnood in het kader van een volgend verzoek, naar een EASO COI Report en naar een thematisch rapport van OSAR. Op basis van deze rapporten stelt verzoeker dat er een risico is dat hij door de taliban zal worden lastig gevallen.

Op basis van een EASO COI *Query Response Afghanistan* van 2 september 2020 beweert verzoeker dat terugkeerders vanuit Europa een groter risico lopen op rekrutering door gewapende groepen en ook een groter risico lopen geconfronteerd te worden met geweld vanwege de taliban omwille van beschuldigingen wegens gebrek aan geloof, spionage en verraad. Betreffende het risico omwille van gepercipieerde verwestering verwijst verzoeker wederom naar het rapport van Nansen, naar COI van EASO van 2017 en naar het OSAR-rapport van 2021 waarin een aantal gedragingen worden opgesomd die de re-integratie in de Afghaanse samenleving kunnen bemoeilijken. Volgens verzoeker is het risico des te groter geworden omdat de taliban de controle hebben over het Afghaanse grondgebied en diende de commissaris-generaal over te gaan tot een toekomstgerichte beoordeling van de vrees voor vervolging. Verzoeker verwijst naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van 31 maart 2022, uitgesproken in een samenstelling met drie leden naar aanleiding van de machtsovername door de taliban, en naar arresten uit 2022 betreffende El Salvador. Uit de *Note on Burden and Standard of Proof* van UNHCR leidt verzoeker af dat de beoordeling van nature steeds enigszins speculatief is. Bovendien kan het cumulatieve effect van diverse maatregelen, die op zichzelf niet als vervolging kunnen worden aangemerkt, in combinatie met andere ongunstige factoren toch aanleiding geven tot een gegronde vrees voor vervolging. Verzoeker waarschuwt dat het onderzoek niet mag beperkt worden tot de

geloofwaardigheid van het relaas, maar dat dient te worden nagegaan of er een risico bestaat op toekomstige vervolging.

Verzoeker is van oordeel dat het voordeel van de twijfel ruim moet worden toegepast omwille van zijn profiel als verwesterd persoon die zich reeds langere tijd buiten het Afghaanse grondgebied bevindt. Verzoeker vervolgt met een theoretische uiteenzetting, doorspekt met rechtspraak betreffende de toepassing van het voordeel van de twijfel.

Ter afronding van zijn betoog stelt verzoeker dat hij een vrees voor vervolging voor de taliban aannemelijk heeft gemaakt. Verzoeker haalt *in extenso* het rapport van Nansen van 2021 aan waarin het vervolgingsrisico voor verwesterde Afghanen wordt besproken en meent dat hij een risicoprofiel heeft dat door de commissaris-generaal onvoldoende zorgvuldig werd onderzocht.

In een tweede middel, betreffende de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48, 48/4 en 62 van de vreemdelingenwet en van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoeker schetst de verhouding tussen de artikelen 2 en 3 van het EVRM en de notie 'ernstige schade' zoals bedoeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker is van oordeel dat de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming omwille van de veiligheidssituatie en de precaire socio-economische en humanitaire toestand in Afghanistan door de commissaris-generaal haaks staat op deze van het UNHCR in de *Guidance Note* van februari 2022 waar gepleit wordt voor een moratorium op weigeringsbeslissingen inzake Afghanistan.

Volgens verzoeker kan de subsidiaire bescherming worden toegekend omwille van de heersende economische crisis en de hongersnood. In dit verband verwijst verzoeker naar rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM. Verzoeker tracht, onder andere aan de hand van een vernietigingsarrest van de Raad van 31 maart 2022, te argumenteren dat er geen opzet moet worden bewezen in hoofde van de actoren die aan de basis liggen van de onmenselijke of vernederende behandeling als gevolg van de precaire socio-economische en humanitaire situatie.

Wat de evaluatie van de veiligheidssituatie betreft, oppert verzoeker na het citeren van de beoordeling in de bestreden beslissing dat het UNHCR van mening is dat de situatie uitermate onvoorspelbaar blijft en dat er nog steeds sprake is van geweld, hoewel dit eerder doelgericht van aard is, waarvan burgers het slachtoffer worden. Op basis van het Nansen-rapport, een internetartikel van de website 'Jurist.org', rapporten van OHCHR en UNOCHA betoogt verzoeker dat er nog wel sprake is van willekeurig geweld. Uit het vernietigingsarrest van de Raad blijkt dan weer dat de mate van het willekeurig geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid een risico loopt, maar dat er persoonlijke omstandigheden moeten worden aangetoond die het risico op ernstige schade omwille van het willekeurige geweld verhogen.

Met betrekking tot de terugkeer naar Afghanistan merkt verzoeker op grond van informatie uit het OSAR-rapport op dat personen die terugkeren na een lang verblijf in Europa als 'rijk' worden beschouwd en daardoor makkelijker slachtoffer worden van criminaliteit. Uit landenrapporten blijkt naar het oordeel van verzoeker ook dat terugkeerders geconfronteerd worden met dakloosheid, werkloosheid en discriminatie en dat zij het risico lopen verstoten te worden door hun familie. Verzoeker stelt dat dit risico nog wordt vergroot door de desastreuze socio-economische situatie.

Verzoeker besluit dat de beslissing een manifeste schending uitmaakt van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.2. De verwerende partij maakte op 16 januari 2024 een aanvullende nota over aan de Raad waarin de landeninformatie wordt geüpdatet (Aanvullende nota verwerende partij, 16 januari 2024). Volgende COI-rapporten worden toegevoegd:

“EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf

EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>

EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf

EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf

EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/20232/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf

EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif

EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf

UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan van juni 2023, beschikbaar op <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan>

COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf

3. Volle rechtsmacht

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.*, Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4. Bewijslastverdeling en beoordelingswijze

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting vormen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: richtlijn 2011/95/EU) en van artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: richtlijn 2013/32/EU).

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt

om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden waaronder internationale bescherming moet worden verleend, zoals omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Onderzoek van het beroep

5.1. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet

5.1.1. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 48/3 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967”. Dit wetsartikel verwijst op zijn beurt naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon “die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”

5.1.2. Verzoeker koppelt zijn vrees voor vervolging blijkens zijn verklaringen die zijn opgenomen in het administratief dossier aan zijn activiteiten als beveiligingsmedewerker van districtsgouverneur N.(...)

S.(...), waardoor hij vergelding vreest vanwege de taliban (AD, stuk 7, inventaris + documenten DVZ, Vragenlijst CGVS, 23 december 2021). In zijn middel bevestigt verzoeker dat hij op basis van vertrouwen de job als bodyguard had gekregen. Nochtans beschreef verzoeker de districtschef ten tijde van het persoonlijk onderhoud eerder als een vage kennis van de familie die in een nabijgelegen dorp woonde, waarover hij relatief weinig details kon verstrekken (AD, stuk 4, bijkomende informatie, notities van het persoonlijk onderhoud, 25 maart 2022, p. 3). Hij verklaarde ook dat hij - kennelijk eerder toevallig - aan deze job was geraakt door mee te gaan met een vriend die hem zei dat de districtschef mensen nodig had (*Ibid.*). Verzoeker zou evenmin een opleiding als bewaker hebben genoten (*Ibid.*, p. 4). Luidens verzoekers verklaringen bestond zijn taak er vooral in de deur te openen voor bezoekers en de districtschef te begeleiden naar de bazaar, naar het dorp en naar diens huis (*Ibid.*, p. 5). Bij verplaatsingen buiten het district ging verzoeker niet mee omdat de districtschef daarvoor privé mensen in dienst had (*Ibid.*). De verklaringen van verzoeker over de wijze waarop hij werd aangeworven, zijn verklaringen over zijn beperkt takenpakket en zijn beperkte kennis van lokale hoogwaardigheidsbekleders in de periode dat hij actief was (*Ibid.*, p. 5-6), sporen niet met de neergelegde stukken, aangezien daaruit blijkt dat hij gedurende twee jaar in overheidsdienst als bodyguard zou hebben gewerkt en over een officiële politiebade beschikte met vermelding van de rang van “*Second Lieutenant*” (AD, stuk 5, Documenten, Bijkomende documenten job).

5.1.3. Door in zijn middel te wijzen op zijn jonge leeftijd en het gegeven dat hij niet actief was in het politieke en maatschappelijke leven, slaagt verzoeker er niet in de pertinente overwegingen uit de bestreden beslissing te weerleggen waaruit het ongeloofwaardig karakter van zijn profiel als veiligheidsagent blijkt. Zo mag redelijkerwijs van verzoeker worden verwacht dat hij goed op de hoogte is van de namen van belangrijke lokale spelers in de confrontaties tussen de overheid en de taliban in de periode dat hij als veiligheidsagent voor de districtschef actief was, maar dit blijkt niet het geval te zijn. Nochtans werd aan het administratief dossier informatie toegevoegd over veiligheidsincidenten die zich in de provincie Kapisa hadden voorgedaan in het tijdvak 2018-2020 (AD, stuk 6, Landeninformatie, documenten 2-12). Verzoeker citeert in zijn middel een uittreksel uit het persoonlijk onderhoud waaruit duidelijk blijkt dat hij weinig toelichting kan verschaffen over belangrijke figuren uit politie- en overheidskringen in zijn regio of over talibancommandanten die konden worden gearresteerd. In de beslissing wordt naar aanleiding van de vage verklaringen van verzoeker het volgende gesteld: *“Evenmin kan u de namen weergeven van de districtshoofden van de nabijgelegen districten, hetgeen eveneens de nodige vragen doet oproepen (CGVS, p. 5). U enkele namen voorgelegd, zoals Z. R. K., die districtschef van Tagab was in februari 2018, of A. S. S., die de politiewoordvoerder van de provincie Kapisa was in de periode van oktober 2019 tot april 2020, weet u niet te zeggen wie deze personen zijn (CGVS, p. 5) (...) Dat u vervolgens niet kan duiden wie de districtschef was van Tagab of Nijrab mag verbazen (CGVS, p. 5). Zo blijkt in de periode waarin u als bewaker werkzaam was, verwezen te worden naar de districtschef van Nijrab als zijnde A. Q. M. Verder zegt de naam M. N. S. u niets (CGVS, p. 6), terwijl op basis van de beschikbare informatie toch al zeker gewag wordt gemaakt van de periode van juli 2018 tot januari 2019 waarin hij politiechef was van het district Tagab, hetgeen aldus kort voor uw aanstelling is. Ook de naam N. M. zei u niets (CGVS, p. 6). Hij blijkt de schaduwgouverneur van de taliban te zijn voor de provincie Kapisa. U wist echter niet wie deze functie vervulde (CGVS, p. 6). Ook I. kent u niet (CGVS, p. 6). Nochtans is hij de schaduwdistrictschef van de taliban voor het district Tagab. Dat u bovenstaande namen nimmer gehoord heeft, noch enige notie heeft van deze personen of niet weet wie die functies bemanden, terwijl ze volgens de beschikbare informatie aangesteld waren in de periode dat u werkzaam was als bewaker van de districtschef, mag dan ook verbazen.”* Verzoeker blijkt ook niet goed op de hoogte van de talibanleiders die konden worden ingerekend: *“Daar waar u vervolgens verklaart dat er heel veel talibancommandanten zijn gearresteerd in de periode dat u bewaker was, slaagt u er slechts in drie talibanleden te benoemen waarvan er twee omkwamen en een werd gearresteerd (CGVS, p. 6). Frappant is dat u bij deze personen amper tot geen informatie weet te geven. Hoewel u aangeeft dat L. zou zijn omgekomen weet u enkel dat hij een commandant was die, logischerwijs, aan anderen het bevel gaf om te vechten (CGVS, p. 5). Gevraagd naar meer informatie over deze commandant, geeft u aan niets meer te weten. Over J. K. kan u dan weer enkel aangeven dat hij zwaarlijvig was, een lange baard had en achter de aanval op de bazaar zat (CGVS, p. 5-6). Aangezien het hier de weinige talibs betreft van wie u weet dat ze gearresteerd of gedood werden, mag worden verwacht dat u enige informatie over deze personen zou kunnen geven. Ook wanneer u een operatie beschrijft op een huwelijksfeest waar er talibancommandanten werden gearresteerd, kan u niet zeggen wie er uiteindelijk gearresteerd werd en noemt u twee namen die u eerder reeds genoemd had als zijnde personen die konden ontkomen (CGVS, p. 11). Ook bij het gevecht in de bazaar, waarbij u stelde dat veel commandanten van het leger werden geraakt, kan u slechts een commandant, meer specifiek q. N., bij naam noemen (CGVS, p. 15, p. 16).”* Volgens verzoeker is de argumentatie van de commissaris-generaal subjectief, maar hij verzuimt om op

basis van objectieve elementen aannemelijk te maken dat hij wel over een kennis beschikte die in overeenstemming is met de functie die hij beweert te hebben bekleed.

5.1.4. Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn profiel als beveiligingsagent kan, zoals de commissaris-generaal terecht aangeeft in zijn beslissing, evenmin geloof worden gehecht aan de vervolgingsfeiten die hun oorsprong vonden in een gevecht in de bazaar waar verzoeker bij betrokken zou zijn geweest (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, notities van het persoonlijk onderhoud, 25 maart 2022, p. 9). Verzoeker verklaarde dat zijn familie werd lastig gevallen en dat hij zelf werd bedreigd omwille van zijn tewerkstelling (*Ibid.*, p. 9) waarna hij in 1399 (Afghaanse kalender = maart 2020-maart 2021) zijn job verlaten zou hebben, al wist hij niet meer precies in welke maand (*Ibid.*, p. 3 en 8). Ten bewijze van deze bedreigingen stelde verzoeker in 1399, ongeveer een maand vóór zijn vertrek uit Afghanistan, een dreigbrief te hebben ontvangen, die hij als stavingsstuk neerlegde (*Ibid.*, p. 8; AD, stuk 5, Documenten, dreigbrief taliban + vertaling). Deze dreigbrief bleek echter op “20/12/1442” (Islamitische kalender) gedateerd te zijn, hetgeen overeenkomt met 30 juli 2021 (AD, stuk 5, Documenten, dreigbrief taliban + vertaling; AD, stuk 4, bijkomende informatie, notities van het persoonlijk onderhoud, 25 maart 2022, p.8). Hoewel verzoeker beweerde dat hij de dreigbrief een maand vóór zijn vertrek had ontvangen, was hij op het moment waarop de dreigbrief gedateerd is, reeds een maand uit Afghanistan vertrokken (AD, stuk 7, inventaris + stukken DVZ, Verklaring DVZ 23 december 2021, reisroute), en was hij zeker niet langer als ‘security bodyguard’ tewerkgesteld, zoals in de dreigbrief wordt vermeld. Na confrontatie met deze anomalieën gaf verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud aan drie (3) dreigbrieven te hebben ontvangen (AD, stuk 4, bijkomende informatie, notities van het persoonlijk onderhoud, 25 maart 2022, p. 12), hetgeen hij later nogmaals aanpaste naar vier (4) (*Ibid.*, p. 13). In zijn middel ‘bevestigt’ verzoeker dan weer dat hij drie dreigbrieven ontving. Wat er ook van zij, verzoeker brengt niets in tegen de pertinente vaststelling van de commissaris-generaal dat het volslagen onduidelijk is waarom hij na het ontvangen van de eerste dreigbrie(f)(ven) “gewoon” niets deed (*Ibid.*, p. 12) en op een bepaald moment plots wél het land ontvluchtte (*Ibid.*, p. 12-13). In zijn middel beroept verzoeker zich op zijn “lange ballingschap” en op geheugenproblemen, waarop hij gewezen zou hebben bij het begin van het gesprek, maar dit wordt niet door de beschikbare gegevens ondersteund aangezien hij hierover niets vermeldde. Verzoekers huidige bewering, dat hij aan ernstige depressie lijdt, wordt evenmin door medische getuigschriften onderbouwd. Bijgevolg kan verzoeker geen deugdelijke rechtvaardiging aanreiken voor de vastgestelde tegenstrijdigheden, die in hoge mate afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van zijn relaas.

5.1.5. Volgens verzoeker doen de tegenstrijdigheden in zijn asielrelaas geen afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan. Hierbij verwijst verzoeker naar psychologisch onderzoek waaruit blijkt dat indien iemand vaker wordt geïnterviewd over een bepaalde gebeurtenis, hij niet altijd consistent is in zijn verhaal. Verzoeker stelt dat hij aan een ernstige depressie lijdt en dat zijn vrees nog steeds actueel is. *In casu* werd verzoeker (slechts) twee maal geïnterviewd over dezelfde feiten, voor verschillende instanties, waardoor hij niet aantoonde dat de vastgestelde inconsistenties te wijten zouden zijn aan het feit dat hij herhaaldelijk in gelijkaardige omstandigheden over dezelfde gebeurtenis zou zijn bevraagd.

5.1.6. Verzoeker haalt vervolgens in zijn middel de lijst met risicoprofielen aan uit de EUAA *Country Guidance* van april 2023 en poneert hierbij dat het aldus duidelijk is dat hij nood heeft aan internationale bescherming. Bij een behoefte aan internationale bescherming omwille van het profiel, is het uiteraard van cruciaal belang dat verzoeker verduidelijkt onder welk profiel hij zou ressorteren en dat bewezen kan worden geacht dat hij dit profiel heeft.

Zoals hierboven toegelicht, kan geen enkel geloof worden gehecht aan verzoekers voorgehouden profiel van veiligheidsagent van de districtsgouverneur waardoor niet wordt aangetoond dat verzoeker op die basis nood zou hebben aan internationale bescherming.

5.1.7. In zijn middel vult verzoeker zijn asielmotieven aan en betoogt op basis van een uittreksel uit een Algemeen Ambtsbericht (NL) van maart 2022 dat ‘het merendeel’ van personen die vanuit Europa naar Afghanistan terugkeren geconfronteerd worden met geweldpleging. Het gegeven dat men na een verblijf in Europa naar Afghanistan terugkeert, zou dus, naar het oordeel van verzoeker, een vrees voor vervolging opleveren.

Betreffende de nood aan internationale bescherming bij een terugkeer naar Afghanistan na een verblijf in het Westen wordt in de bestreden beslissing het volgende gesteld:

“Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op

<https://coi.euaa.europa.eu/administration/>

[easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf), EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht echter geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt."

In haar aanvullende nota van 16 januari 2024 vult de verwerende partij dit als volgt aan:

"(...)

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afgaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afgaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na

de machtsovername van de Taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen. Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatriëerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt. Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de Taliban naast definitieve terugkeer naar Afghanistan ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door Talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de Taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel.

De Taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De Taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Reizigers die het land binnenkomen kunnen ondervraagd worden door de de facto autoriteiten. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De Taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin worden de Taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De Taliban hebben wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de Taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VN-personeel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's.

De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto Talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de Taliban niet in staat worden geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de Taliban personen behandelen die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.”

De Raad merkt op dat het uittreksel uit het Algemeen Ambtsbericht van maart 2022, dat verzoeker in zijn middel citeert, verwijst naar een studie van een doctoranda aan het Max Planck-instituut die dateert van juni 2021 (dus een tweetal maanden voor de machtsovername) en betrekking heeft op het wedervaren van Afghanen die gedwongen vanuit Europa naar hun land van herkomst werden teruggeleid. Verzoeker toont niet aan dat de resultaten van deze studie zonder meer op zijn situatie kunnen worden betrokken. Aangezien verzoeker thans niet gedwongen wordt teruggeleid en er actueel geen berichtgeving is waaruit blijkt dat de talibanregering systematische acties zou ondernemen ten aanzien van Afghanen die (vrijwillig) terugkeren na een verblijf in Europa, toont verzoeker niet aan dat zijn vrees voor vervolging in geval van een terugkeer naar Afghanistan vanuit Europa ‘gegrond’ is. De vrees moet immers niet alleen subjectief aanwezig zijn, maar moet ook kunnen worden geobjectiveerd (cf. RvS 22 april 2003, nr. 118.506). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172). In het ambtsbericht dat verzoeker citeert wordt overigens uitdrukkelijk ontkend dat er in Afghanistan een systematische monitoring plaatsvindt van terugkeerders uit Europa.

5.1.8. In zijn middel gaat verzoeker verder door te wijzen op zijn verwestering. Verzoeker stelt dat hij al jaren niet meer in Afghanistan is geweest en zich anders is beginnen te gedragen, te kleden en naar westerse muziek luistert. De taliban zijn sterk gekant tegen deze verwestering hetgeen een vrees voor vervolging oplevert. Verzoeker verwijst naar landeninformatie waarin een aantal gedragingen worden opgesomd die de re-integratie in de Afghaanse samenleving kunnen bemoeilijken. Volgens verzoeker is het risico des te groter omdat de taliban de controle hebben over het ganse Afghaanse grondgebied.

De verwerende partij stelt in haar aanvullende nota van 16 januari 2024 het volgende betreffende het risico op vervolging omwille van (gepercipieerde) verwestering:

“Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de Taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als ‘verwesterd’, onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden.

Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde ‘besmet’ door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de Taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de

plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.”

Het staat niet ter discussie dat er in het algemeen met betrekking tot personen die Afghanistan verlaten hebben onder taliban-sympathisanten een negatief beeld bestaat. Zo blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de “*geloofsethiek en denkwijze*” van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 December 2021 in EUAA COI-Report “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 51).

Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA COI-Report “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA COI-Report “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 53-55; “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, p. 148-149; COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023*”, p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban’s impact on the population*, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, “*Afghanistan: targeting of individuals*”, August 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe *de facto*-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023*”, p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek

omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, August 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als *"verwesterd"* worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als *"verraders"* of *"ongelovigen"*.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, August 2022, p. 51, EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, December 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitzetting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid:

(1) personen *"die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden"*, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(2) personen die *"verwesterd"* zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht. Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

Samen met de verwerende partij in haar aanvullende nota stipt de Raad aan dat er in het kader van de risicoanalyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen een individuele beoordeling dient te gebeuren waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort. In de EUAA *Country Guidance* wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep.

Verzoeker genoot onderwijs in zijn land van herkomst en vertrok als meerderjarige uit Afghanistan zodat hij niet aantoont dat hij zijn vormende levensjaren in het Westen zou hebben doorgebracht (AD, stuk 7, Inventaris + Documenten DVZ, Verklaring DVZ 23 december 2021, persoonsgegevens). Verzoeker omschrijft zichzelf als moslim (*Ibid.*). Blijkbaar beschikt verzoeker nog over een netwerk in zijn land van herkomst aangezien er nog familieleden verblijven in zijn dorp en hij verklaarde verloofd te zijn met een meisje (*Ibid.*). Bovendien stelde verzoeker nog geregeld contacten te onderhouden met een oom (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7). Verzoeker toont niet aan dat het voor hem bijzonder moeilijk zou zijn om te re-integreren in de Afghaanse samenleving.

Ter terechtzitting beweert verzoeker dat zijn verblijf in België gedurende de afgelopen jaren een sterke invloed heeft gehad, maar hij legt geen elementen voor die erop zouden wijzen dat hij bepaalde westerse waarden zou hebben verinnerlijkt. Verzoeker stelt ter terechtzitting dat hij in een restaurant in Tessenderlo werkt, maar toont niet aan dat deze tewerkstelling en loutere deelname aan het maatschappelijke leven in België een toonbeeld zijn van westerse gedragingen die elders als normoverschrijding of als een uiting van een godsdienstige of politieke overtuiging zouden kunnen worden gepercipieerd. Het gegeven dat verzoeker alhier tewerkgesteld is en aldus probeert een nieuw leven op te bouwen, is zonder meer lovenswaardig en geeft blijk van een zekere flexibiliteit, maar houdt op zich niet in dat hij bepaalde westerse normen en waarden derwijze zou hebben verinnerlijkt dat hij zich bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan niet opnieuw aan de normen en waarden in de Afghaanse maatschappij zou kunnen

aanpassen. De door verzoeker geuite vrees voor vervolging omwille van een (gepercipieerde) verwestering wordt niet aannemelijk gemaakt.

5.1.9. Verzoeker houdt in zijn middel een theoretische betoog betreffende de nood aan een toekomstgerichte beoordeling van de vrees voor vervolging en de toepassing van het voordeel van de twijfel en pleit voor een ruime toepassing van het voordeel van de twijfel in zijn geval. De Raad merkt echter op dat, onder andere gelet op de misleidende verklaringen van verzoeker over zijn profiel en de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, niet voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden uit artikel 48/6, §4 van de vreemdelingenwet om aan verzoeker het voordeel van de twijfel te kunnen toestaan.

Wanneer, zoals *in casu*, geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas en de geuite vrees voor vervolging omwille van (gepercipieerde) verwestering niet aannemelijk wordt geacht, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Er blijkt geen schending van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Het eerste middel is ongegrond.

5.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet

5.2.1. Een schending van het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij haar beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Het redelijkheidsbeginsel kan derhalve slechts geschonden zijn indien de administratieve overheid een beslissing neemt die dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot deze besluitvorming zou komen (RvS 14 september 2017, nr. 239.067)

5.2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

5.2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en bij uitbreiding artikel 62, §2 van de vreemdelingenwet, hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

5.2.4. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 48/4 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."

5.2.5. Met betrekking tot de 'ernstige schade', zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de vreemdelingenwet, dringt zich de vaststelling op dat verzoeker artikel 2 van het EVRM citeert, doch geen concrete elementen aanbrengt op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

5.2.6. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet, beroept op zijn vluchtrelaas, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij niet aannemelijk maakt dat hij zijn land van herkomst verlaten heeft omwille van de door hem aangevoerde problemen met de taliban omwille van zijn tewerkstelling als veiligheidsagent. Terloops stipt de Raad aan dat verzoeker niet aantoonde dat op heden het *moratorium* op beslissingen inzake Afghaanse verzoekers om internationale bescherming uit de UNHCR *Guidance Note on International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan* van februari 2022 bijna 2 jaar later nog behouden dient te blijven.

5.2.7. Waar verzoeker aanvoert dat de subsidiaire bescherming kan worden toegekend in situaties van economische crisis en hongersnood, kan worden verwezen naar wat dienaangaande in de bestreden beslissing (Bestreden beslissing p. 6-8) en in de aanvullende nota van de verwerende partij is opgenomen.

Het door verzoeker geschonden geachte artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". De terminologie uit deze verdragsbepaling is identiek aan de bewoordingen van de definitie van 'ernstige schade' in de zin van artikel 15, b) van de richtlijn 2011/95/EU, en dus van artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet dat hiervan de omzetting vormt.

Deze vorm van 'ernstige schade' dient dan ook te worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak inzake artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2011/95/EU niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de richtlijn 2011/95/EU, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling. Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade, bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet, moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor. Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de "*Country Guidance: Afghanistan*" van EUAA van januari 2023 (p. 111: "*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*").

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijke gedragingen of omissies van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling. De kernvraag, die werd gesteld in 's Raads arrest van 31 maart 2022, waaruit verzoeker in zijn tweede middel uittreksels citeert, is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de 'actoren' vermeld in artikel 48/5, §1 van de vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van een samenloop van allerhande objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lectuur van alle beschikbare landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021. De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn en het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren. Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie. Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, ontwrichting van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie. Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe. Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing wordt er daarnaast op gewezen dat verzoeker *“evenmin aan(toonde) dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien”*.

In fine van zijn tweede middel betoogt verzoeker dat hij een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet omdat personen die naar Afghanistan terugkeren na een verblijf in het Westen als ‘rijk’ zouden worden beschouwd en als dusdanig een verhoogd risico lopen op slachtofferschap van criminaliteit. Daarnaast stelt verzoeker dat terugkeerders geconfronteerd kunnen worden met discriminatie bij terugkeer indien zij een lokaal netwerk ontberen. Verzoeker toont evenwel niet aan dat hij als ‘rijk’ zal worden bestempeld en geeft zelf te kennen dat de rest van zijn gezin nog in het land van herkomst verblijft, waardoor hij, in geval van terugkeer, op zijn gezin kan terugvallen en hij niet aantoont dat hij aan de beschreven risico’s zal worden blootgesteld.

Terloops stipt de Raad aan dat dit niet wegneemt dat een terugkeer naar Afghanistan aanleiding zou kunnen geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM omwille van de precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar. Zoals hierboven uiteengezet valt deze mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM evenwel buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. De eventuele schending van artikel 3 van het EVRM omwille van factoren die niet als ‘ernstige schade’ kunnen worden aangemerkt, dient alleszins grondig te worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

5.2.8. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het

EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, pt. 28).

Wat de subsidiaire bescherming betreft, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, citeert verzoeker bepaalde overwegingen van de verwerende partij die gebaseerd zijn op de EASO *Country Guidance: Afghanistan* van november 2021. De Raad merkt echter op dat deze overwegingen niet in de thans bestreden beslissing kunnen worden gelezen, aangezien de commissaris-generaal zich in de bestreden beslissing reeds baseerde op de EUAA *Country Guidance: Afghanistan* van januari 2023.

In zijn middel stelt verzoeker op basis van landeninformatie uit het voorjaar van 2022, die hij in zijn middel aanhaalt, dat er nog wel sprake is van willekeurig geweld waarvan burgers het slachtoffer worden.

In haar aanvullende nota van 16 januari 2024 heeft de verwerende partij de actuele veiligheidssituatie verder geanalyseerd aan de hand van meer recente COI-rapportage waaronder de EUAA *Afghanistan Country Focus* van december 2023. De commissaris-generaal heeft dus wel degelijk meer actuele landeninformatie aangewend om zijn beslissing te onderbouwen. De analyse van de verwerende partij luidt als volgt:

“Uit een grondige analyse (...) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de Taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers. Sinds de machtsovername van de Taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal ‘armed clashes’, luchtaanvallen en incidenten met IED’s allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023.

In de eerste 21 maanden na de machtsovername (15 augustus 2021 tot 30 mei 2023) registreerde UNAMA in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED’s maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. ‘Explosive remnants of war’ waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van ‘targeted killings’. In de meest recente periode, van 1 juli 2022 tot 30 september 2023, registreerde UCDP in totaal 619 burgerslachtoffers (bij 302 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Bijna een kwart van deze slachtoffers viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiitische gemeenschap.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de Taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de Taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio’s, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de Taliban en tegen sjiitische burgers. Zowel de activiteiten van anti-Taliban verzetsgroepen en aanslagen door ISKP als de impact van hun acties op de burgerbevolking kenden in de loop van 2023 een sterke terugval na operaties van de Taliban tegen deze groeperingen.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de Taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de Taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de Taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de Taliban tegen deze groepering in de loop van 2023.

ACLEd en UCDP registreerden in de periode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Panjshir. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakshan en Baghlan. Ongeveer

40% van het aantal burgerslachtoffers viel in deze laatste provincies en dit hoofdzakelijk in de periode tussen juli en oktober 2022.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de Taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting."

5.2.9. Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er actueel in Afghanistan in zijn geheel nergens sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. In de meest recente "Country Guidance Afghanistan" van EUAA van januari 2023 wordt een overzicht geboden per provincie. De Raad stelt vast dat verzoeker heeft verklaard afkomstig te zijn uit de provincie Kapisa. Uit deze landeninformatie blijkt het volgende: "Indiscriminate violence is also taking place in the provinces of (...) Kapisa, (...). However, this violence does not reach a high level. Moreover, a significant proportion of the civilian fatalities in these provinces is considered to be the result of security incidents of a targeted nature. Therefore, a high level of individual elements is required in order to substantiate subsidiary protection needs under Article 15(c) QD." In Kapisa blijkt er groeiend verzet te zijn tegen de Taliban en doen zich geregeld veiligheidsincidenten voor naar aanleiding van confrontaties tussen de Taliban en het NRF (Nationaal Verzetsfront), waarbij uitzonderlijk ook burgerslachtoffers (collateral damage) te betreuren zijn.

Verzoeker toont echter met zijn algemene betoog over de situatie in (geheel) Afghanistan, op basis van berichtgeving uit het voorjaar van 2022, niet aan dat er actueel in zijn regio van herkomst, de provincie Kapisa, sprake zou zijn van een hoog niveau van (willekeurig) geweld dat aanleiding kan geven tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit de beschikbare gegevens blijkt niet dat dit (willekeurig) geweld een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid.

Verzoeker is een valide jongeman en heeft geen persoonlijke omstandigheden aannemelijk gemaakt die voor hem het risico op slachtofferschap van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet verhogen.

6. Besluit

6.1. Er werd geen schending van artikel 3 van het EVRM, noch van de artikelen 48/3 en/of 48/4 van de vreemdelingenwet aannemelijk gemaakt. Verzoeker toont niet aan dat de commissaris-generaal bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Verzoeker toont geen motiveringsgebrek aan en toont niet aan dat de motieven in kennelijke wanverhouding staan tot het besluit. Er blijkt geen schending van het zorgvuldigheids- en/of het redelijkheidsbeginsel, noch van de (formele) motiveringsplicht.

Beide aangevoerde middelen zijn, in zoverre ze door verzoeker adequaat worden uitgewerkt, ongegrond. Voor zover nodig treedt de Raad de motieven van de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus bij en maakt deze tot de zijne.

6.2. Gelet op wat voorafgaat kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes maart tweeduizend vierentwintig door:

F. TAMBORIJN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERKIMPEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN